

Arrest

nr. 76 348 van 29 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 december 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie. U bent religieus gehuwd met S. V. (...). Jullie hebben drie kinderen samen.

Uw man werkte als taxichauffeur.

Op 4 mei 2009 vielen enkele gemaskerde personen in zwarte uniformen 's avonds uw huis binnen. Ze waren op zoek naar uw man. U wist dat uw man rebellen hielp en vermoedde dat ze daarom naar hem op zoek waren. Uw man was die avond echter niet thuis.

Daarom arresteerden ze uw oudste zoon V. (...), die ook wel V. (...) genoemd werd. U wist niet waar ze hem naartoe brachten. Uw dochter, B. S. (...) (O.V.6.432.187), verbleef toen al enkele dagen bij uw zus K. (...) in het dorp Prigorodnoye.

Nadat die mannen vertrokken waren, belde u onmiddellijk uw man op. Hij zei u dat hij zou proberen om jullie zoon terug te vinden. Uw man kwam niet meer naar huis en de volgende dagen onderhielden jullie enkel telefonisch contact met elkaar. Hij had geen nieuws over jullie zoon.

Op 7 mei 2009 's nachts vielen gemaskerde mannen in zwarte uniformen opnieuw uw huis binnen op zoek naar uw man. Ze doorzochten het huis en bedreigden u. Toen ze weg waren, probeerde u uw man te bellen, maar hij nam zijn gsm niet op. Pas de volgende ochtend kon u uw man telefonisch contacteren. Hij zei dat u, uw dochter S. (...), en jullie jongste zoon Y. (...) naar Nazran, Ingoesjetië, moesten gaan. Daar zou een kennis van hem, een zekere Z. (...), jullie vertrek uit het land regelen. U belde vervolgens uw zus K. (...) op en zei haar dat ze met uw dochter naar de markt Berkat in Grozny moest komen waar u hen zou opwachten. Samen met uw dochter en uw zoon Y. (...) nam u dan een taxi naar Nazran waar jullie enkele dagen bij Z. (...) verbleven. U vertelde uw dochter over de beide invallen en de aanhouding van uw zoon V. (...).

Op 10 mei 2009 bracht Z. (...) jullie met zijn wagen naar Minsk, Wit-Rusland. De volgende dag stapten jullie daar in de laadruimte van een vrachtwagen waarmee jullie verder reisden. Onderweg stapten jullie ergens over in een personenwagen waarmee jullie naar België reden.

Jullie kwamen in België aan op 14 mei 2009 en vroegen op dezelfde dag asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon Y. (...), de medische verzekeringspolis van uw zoon Y. (...), en uw diploma."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het 1 administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u vervolging vreesde vanwege de autoriteiten omwille van de problemen van uw man. Tijdens een inval van de ordediensten in uw huis werd uw zoon V. (...) meegenomen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u de Belgische asielinstanties onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen met betrekking tot de problemen van uw man met de autoriteiten.

Zo kon u niet preciseren door welke ordediensten uw man gezocht werd (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 7).

Met betrekking tot de personen die twee keer bij u binnengevallen zijn en die op zoek waren naar uw man kon u namelijk enkel zeggen dat ze zwarte uniformen droegen en dat er Tsjetsjenen en Russen bij waren. U beweerde zich verder niet te herinneren of er al dan niet bepaalde kentekens op hun uniformen waren aangebracht (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 8).

Toen u gevraagd werd waarom deze personen naar uw man op zoek waren, verklaarde u dit niet te weten.

U kon niet zeggen van welke feiten hij concreet verdacht of beschuldigd werd. U vermoedde slechts dat de ordediensten hem zochten omdat hij betrokken was bij rebellenactiviteiten.

Aangaande de activiteiten van uw man voor de rebellen kon u ook maar weinig informatie geven. U wist enkel dat hij elke donderdag naar de regio Vedenskiy ging. U dacht dat hij dan misschien voedsel naar de rebellen bracht, maar daar was u niet eens zeker van.

Verder kon u niet zeggen of er nog andere familieleden van hem betrokken waren bij rebellenactiviteiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 7-8).

Aangezien uit uw verklaringen gebleken is dat u zelf vervolging vreest door de autoriteiten omwille van de problemen van uw man, raakt uw gebrek aan kennis hierover aan de kern van uw asielrelaas en wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen bijgevolg ernstig ondermijnd.

De ernst en geloofwaardigheid van uw vrees wordt echter vooral ondermijnd nadat is vastgesteld dat u onvoldoende pogingen hebt ondernomen om alsnog enige informatie te bekomen over de actuele stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsproblemen.

U verklaarde sinds uw vertrek uit uw land geen enkele informatie te hebben over wat er verder met uw man en uw zoon gebeurd is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 5).

Zo kon u niet zeggen of uw man momenteel officieel gezocht werd door de autoriteiten. U wist evenmin of uw man al dan niet officieel in beschuldiging werd gesteld (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 7). Verder bleek u niet te weten of de ordediensten na uw vertrek nog naar uw huis zijn gekomen op zoek naar u of uw man en ook niet of ze nog bij familieleden zijn langsgekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 13). U wist ook niet of er convocaties op naam van uw man zijn toegekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 8). U stelde weliswaar dat u vanuit België twee keer naar uw zus K. (...) gebeld hebt, maar dat ze ziek is en daarom geen informatie voor u kon bekomen.

U verklaarde ook dat u bang was om uw familieleden in gevaar te brengen door hen op te bellen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 3-4, 12-13).

U hebt echter geen enkele poging ondernomen om via andere personen of via andere kanalen alsnog enige informatie te bekomen over het verdere verloop van uw problemen of uw situatie in uw land (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 12-13).

Uw uitleg dat u bang was om dit te doen en dat uw man u wel zelf zou contacteren als hij enig nieuws zou hebben (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 4, 13), is niet afdoende. Van een asielzoeker kan namelijk verwacht worden dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Dergelijke vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en doen verder afbreuk aan uw beweerde vrees voor vervolging.

Verder is het uiterst merkwaardig te noemen dat u de Belgische asielinstanties geen enkel recent document kon voorleggen waaruit de bestaande band met uw man kan blijken, terwijl u zich voor uw asielaanvraag toch op zijn problemen beroept.

Ook met betrekking tot uw verdwenen zoon V. (...) kon u geen enkel document voorleggen.

Uit uw verklaringen is evenwel gebleken dat u bij uw vertrek uit uw land meerdere documenten van uw man en uw zoon V. (...) thuis hebt achtergelaten.

U verklaarde er niet aan gedacht te hebben om deze documenten mee te nemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 3-4). Van een asielzoeker kan echter verwacht worden dat hij, desnoods achteraf, al het nodige zou doen om bewijsstukken aan te brengen ter staving van de feiten die hij aanhaalt.

U hebt tot op heden hiertoe geen enkele poging ondernomen. Uw gebrek aan enige recente documenten of foto's met betrekking tot uw man ondermijnt bovendien jullie actuele relatie.

Daarenboven dient er op gewezen te worden dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen over uw reisweg naar België.

U verklaarde dat u in Minsk, Wit-Rusland, samen met uw dochter in de laadruimte van een vrachtwagen gestapt bent. Onderweg bent u dan overgestapt in een personenwagen waarmee u verder naar België gereden bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 5-6). U wist echter niet langs welke landen of plaatsen u gereden bent. U kon niet zeggen via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. U verklaarde weliswaar dat u gedurende de hele reis in de laadruimte van de vrachtwagen zat en nergens bent uitgestapt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 6).

Uit uw verklaringen is echter gebleken dat u ook punten waarvan redelijkerwijs verwacht mag worden dat u wel enige kennis zou hebben, weinig informatie kon bieden. Met betrekking tot die vrachtwagen kon u behalve de kleur en het feit dat de lading uit kartonnen dozen bestond geen andere kenmerken opgeven. Behalve dat het aan een autosnelweg was, kon u verder niet preciseren waar u ergens in die personenwagen bent overgestapt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 12/10/2011, p. 6). Dergelijke onwetendheid aangaande uw reis is namelijk weinig geloofwaardig.

Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens hetwelke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten

gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw intern paspoort, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw zoon Y. (...), de medische verzekeringspolis van uw zoon Y. (...), en uw diploma bevatten louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 28 november 2011 aan dat zij "vaststelt dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen de Franstalige en Nederlandstalige kamers" (zie p. 2). Zij vraagt de zaak naar de algemene vergadering van de Raad te verwijzen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2.2. Het is niet aan verzoekster om te vragen dat een zaak door de algemene vergadering zou behandeld worden.

Met toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) kan immers alleen de eerste voorzitter of de voorzitter van de Raad, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen om de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

Het verzoek wordt dienvolgens niet ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Verzoekster somt in haar verzoekschrift een hele reeks rechtsregels op waarvan zij de schending aanvoert en weidt uitvoerig uit over een aantal begrippen en rechtsregels, zonder deze uiteenzetting evenwel concreet op de bestreden beslissing te betrekken. In zoverre verzoekster onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend, is het middel onontvankelijk. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoekster (RvS 3 juli 2007, nr. 173.112).

3.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in zijn beslissing duidelijk en omstandig de motieven uiteengezet waarop hij zijn besluit steunt om van verzoekster noch de status van vluchteling te erkennen, noch de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Verzoekster beperkt er zich toe in haar verzoekschrift (zie p. 7) te stellen dat zij als vrouw "minder alwetend" is over de gebeurtenissen dan een Tsjetsjeense man; zij vindt de "voor Belgische ogen vage verklaringen" dan ook niet ongeloofwaardig.

Zij legt verder uit dat zij bang was om familieleden in gevaar te brengen door vragen te stellen. Zij laat gelden dat zij documenten tracht te bekomen die haar asielrelaas ondersteunen, maar dat dit niet gemakkelijk is.

De Raad stelt vast dat verzoekster niet verder komt dan het uiten van loze beweringen. Het komt echter aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij een gegronde vrees koestert voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet.

3.3. In zoverre het middel ontvankelijk is, is het ongegrond.

De bestreden beslissing is gesteund op afdoende gronden die de Raad beaamt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE